

16 maart 2012 - Overweging weekviering Walstede en Lingewaarde, Tiel

Thema: “Lijdenstijd; tussen Bethlehem en Jeruzalem” – door drs. J.P. Goossen

Gemeente van onze Heer, Jezus Christus,

Onlangs dwaalden mijn vrouw en ik door het hoogveengebied van Nationaal Park De Grootte Peel in Noord-Brabant. Ooit werden hier metershoge veenlagen afgegraven en via rechte kanalen door turfschippers afgevoerd. Die turf diende als brandstof voor mensen thuis, maar ook in fabrieken. Ik ben nog zo jong dat ik dat alleen maar uit de overlevering heb. Zelf ben ik groot geworden met eierkolen en briketten van de kolenboer. Voor duurere kolensoorten als antraciet was thuis geen geld... maar hoe dan ook hoefden we geen kou te lijden, dit in tegenstelling tot veel anderen toen en nu op de wereld.

Tijdens diezelfde wandeling kwamen we een bord tegen met de tekst “Grens tussen heden en verleden”. U ziet het afgebeeld voorop de liturgie. Een beetje raadselachtig bord in die contreien, wat mij betreft. Maar goed, het staat er nu eenmaal. Waarop de tekst precies slaat weet ik niet, maar op de een of andere manier moest ik denken aan de situatie, waarin wij ons als gelovigen op dit moment bevinden. Ergens in het grensgebied tussen Kerst en Pasen. De geboorte van het Kerstkind hebben we nog maar koud achter de rug, of we zijn alweer halverwege de Lijdenstijd en op weg naar Pasen. De tijd vliegt en een jaar is zó voorbij. En naarmate je ouder wordt, lijkt dat nog sneller te gaan ook! Dat word je extra gewaar als je betrokken bent bij de seizoenen en bij de hoogte en dieptepunten van het kerkelijk jaar. Telkens weer gaan we met elkaar een grens over. Van licht naar donker en terug, van lente, via zomer en herfst weer op naar de volgende winter, maar ook weer naar een volgend voorjaar en zo verder. Jaar in jaar uit...

Aan de ene kant verlangen we naar Pasen, naar Jeruzalem, waar het allemaal met Pasen gaat gebeuren, en waarop Johann Sebastian Bach zijn Matthäus Passion gebaseerd heeft. Het verhaal van de Man van Smarten die ons zo nabij komt in Zijn lijden. Weergaloos op muziek gezet. Het zet bij ons mensen het hoogste en diepste in beweging.

Aan de andere kant zitten we met onze gedachten nog in Bethlehem stal, zijn we nog vol van Kerst. En dan vooral van de sfeer. ‘Midden in de winternacht ging de hemel open’ zongen we pas nog uit volle borst. De engelen, de herders en de drie koningen, allemaal verschenen ze op het kerstoneel tezamen met onze geliefden waarmee we heerlijke uren en maaltijden deelden. Tenminste dat hoop ik van harte voor u, want soms gaat die fijne kersttijd op aan grote zorgen en verdriet.

Kerst en Pasen, liggen soms dichtbij elkaar, net als leven en dood. Te dicht vaak. ‘Een Kind ons geboren’ en op bijna hetzelfde moment overlijdt een geliefde. Vreugde en verdriet op een en dezelfde dag. Misschien is dat uzelf ook overkomen. Een vreemdere combinatie van emoties is nauwelijks denkbaar. Het een heeft nog geen plaats in je leven gekregen, of het andere rolt er al dwars overheen.

Maar nu toch nog even terug naar dat verlangen naar Jeruzalem. Dat is een heilig verlangen, zeker van ons, christenen, waar het gaat om de toekomst met Christus in het Eeuwige Jeruzalem.

Voor de Joden in Babel was het verlangen naar Jeruzalem heel concreet: terug naar huis, terug naar Sion, de heilige berg waarop God woont. Hoe wrang dan, zoals in Psalm 137 de bewakers, de beulen van de Joden, vragen om voor hen een 'vrolijk lied uit Sion' te zingen.

Vele eeuwen later doen de Nazi's hetzelfde met de Joodse muzikanten in kampen als Auschwitz en Birkenau. Ook zij kregen de opdracht om vrolijke muziek te spelen terwijl om hen heen volksgenoten vergast en gedood werden.

De Joden in Babel verzuchtten in Psalm 137: *"Hoe kunnen wij zingen een lied van de Heer op vreemde grond? Als ik jou vergeet, Jeruzalem, laat dan mijn hand de snaren vergeten. Laat mijn tong aan mijn gehemelte kleven als ik niet meer denk aan jou, Jeruzalem, als ik jou niet stel boven alles wat mij verheugt."* Duidelijke taal is dat en veel meer dan heimwee ook.

Mattheüs brengt ons in het gelezen tekstgedeelte in contact met Jezus die met zijn discipelen op weg is naar Jeruzalem. Terwijl zijn discipelen denken dat het allemaal wel los zal gaan lopen en dat Jezus als een nieuwe koning zal gaan heersen, helpt Hij hen uit de droom, want er is tijd genoeg tijdens de reis naar Jeruzalem om met elkaar te praten. Verschillende keren vertelt Jezus hen wat hem werkelijk te wachten staat. Jazeker, ze gaan op naar Jeruzalem, maar het wordt geen glorieuze intocht of zoiets. Op een ezeltje zal Hij gaan over jassen en andere kledingstukken, terwijl een aantal volgelingen Hosanna zal roepen zwaaiend met palmtakken. Mooier en meer is het niet. Na een Laatste Avondmaal wordt Jezus uitgeleverd aan heidenen, niet-Joden, die Hem zullen bespotten, Hem zullen geselen en tenslotte kruisigen. Over en uit...

Jezus weet goed wat Hem te wachten staat, maar Hij geeft niet op. Hij gaat maar door en slecht de ene na de andere grens tussen heden en verleden. Hij gaat vervullen wat profeten lang voor Hem voorspeld hebben. Hadden we het net al over de combinatie van zeer tegenstrijdige gevoelens in een mensenleven rond vreugde en verdriet, rond leven en dood, Jezus is de ultieme verpersoonlijking hiervan. Al die verschillende gevoelens draagt Hij in zich mee in deze Lijdenstijd, onderweg naar Jeruzalem. Als mens van vlees en bloed kan Hij nog altijd nee zeggen tegen het leed wat komen gaat en wegvluichten, maar als Mensenzoon, als Zoon van de Mens doet hij dat niet. Hij heeft een missie en die zal Hij voor Zijn Vader en voor ons volbrengen. Hoe dan ook. Met of zonder discipelen die bijna van angst sterven in de Hof van Gethsemané. Tegen alle menselijke wetten en opvattingen in overleeft Jezus die kruisdood en staat hij op uit het graf. Opnieuw slecht Hij daarmee een grens tussen heden en verleden: Hij slaat een bres in de Dood en wijst ons daarmee op een Nieuw Leven in een Nieuwe Tijd onder toezien oog van onze God en Schepper. Met die God vervagen de grenzen tussen heden en verleden helemaal. God onze Vader was en is en zal er altijd zijn, voor Zijn Zoon, voor u en mij.

En in dat geloof kunnen wij vol vertrouwen met Jezus op weg gaan naar Jeruzalem. Ook weer in 2012. Geloofd zij Onze Heer.

Amen!